

Evropská vlajka

Evropská vlajka není pouze symbolem Evropské unie, ale i evropské jednoty a identity v širším smyslu. Kruh zlatých hvězd představuje solidaritu a spolupráci mezi evropskými národy. Počet hvězd nemá žádnou souvislost s počtem členských států. Hvězd je dvanáct, protože toto číslo tradičně symbolizuje dokonalost, úplnost a jednotu. Počet hvězd zůstane tedy stejný bez ohledu na další rozšiřování EU.

Historie vlajky

Historie vlajky sahá do roku 1955, kdy sjednocující se Evropa existovala jen ve formě Evropského společenství uhlí a oceli a měla pouze šest členských států. Avšak již o několik let dříve vznikl samostatný mezinárodní evropský subjekt, který měl větší počet členů, aktivně bránil lidská práva a propagoval evropskou kulturu – Rada Evropy.

Rada Evropy hledala symbol, kterým by se mohla označovat. Po dlouhých diskusích byl přijat současný návrh – kruh dvanácti zlatých hvězd na modrém pozadí. Kruh představuje jednotu a symbolické číslo dvanáct mimo jiné odkazuje i na počet měsíců v roce a počet hodin na ciferníku. Evropská vlajka představuje jednotu národů Evropy.

Rada Evropy posléze vyzvala ostatní evropské instituce, aby modrou vlajku s dvanácti hvězdami začaly rovněž používat. V roce 1983 tuto výzvu přijal Evropský parlament a nakonec byla vlajka přijata jako oficiální symbol Evropských společenství, dnešní Evropské unie, hlavami států a předsedy vlád v roce 1985.

Od začátku roku 1986 vlajku užívají všechny evropské instituce.

Evropská vlajka je jediným znakem Evropské komise – výkonného orgánu EU. Ostatní instituce a orgány EU používají kromě evropské vlajky i vlastní znaky.

Vyvěšování vlajky

Právním Evropských společenství není vyvěšování vlajky Evropské unie upraveno a také v současné době není problematika užití vlajky Evropské unie v České republice upravena v právním řádu ČR.

V případě užití státní vlajky České republiky a vlajky Evropské unie v návaznosti na ustanovení § 33 odst. 1 volebního zákona musí být postupováno v souladu s § 8 písm. a) zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky a o změně některých zákonů. Tedy v případě, že vedle sebe na objektu budou vyvěšeny obě uváděné vlajky, státní vlajka České republiky se umístí na nejčestnější místo; tj. z čelního pohledu na objekt vlevo.

Popis a vyobrazení vzoru vlajky Evropské unie odpovídá parametrům „evropské vlajky“ přijatým v roce 1955 Radou Evropy (tj. jde o dvanáct zlatých hvězd na modrém podkladu, umístěných v pozici číslic na hodinách. Vlajka má tvar obdélníku, přičemž poměr šířky k její délce je dán 1 : 1,5).

Využívání vlajky

Kde je možno najít elektronickou podobu vlajky EU a jaká jsou pravidla pro její užívání?

Používání symbolu EU se řídí dohodou mezi Radou Evropy a Evropskou komisí, která stanoví, že evropský symbol mohou užívat třetí strany pouze pokud:

- ♠ nezakládá záměnu uživatele a Evropské unie nebo Rady Evropy
- ♠ není spojen s aktivitami, které se neslučují se zásadami a cíli Evropské unie a Rady Evropy

Svolení s užitím evropského symbolu nezakládá právo na jeho exkluzivní užívání. Nedovoluje přivlastnění si symbolu nebo jakéhokoliv podobné obchodní známky nebo loga, registrací nebo jakýmkoliv jiným způsobem. Generální sekretariát Evropské komise nevidí žádné překážky v užívání evropského symbolu, pokud jsou splněny tyto dvě podmínky, ale každá žádost musí být zkoumána samostatně. Toto schválení není pravděpodobné, pokud se jedná o komerční činnost a evropský symbol je užíván ve spojení s vlastním logem, jménem nebo obchodní známkou společnosti.

V roce 1979 Rada Evropy zaregistrovala tento symbol u Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO). V důsledku této registrace získal evropský symbol ochranu v souladu s Článkem 6 Pařížské úmluvy o ochraně průmyslového vlastnictví.

Evropská vlajka a legislativa ČR

Konkrétní citace znění dotčených (výše uvedených) zákonů ČR: Zákon číslo 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky

Státní vlajka

§ 7

- (1) Státní vlajku vyvěšují oprávněné osoby uvedené v § 2 písm. a) až t) na budovách, v nichž sídlí, při příležitosti státních svátků, při příležitostech republikového významu vyhlášených Ministerstvem vnitra nebo příležitostech místního významu vyhlášených krajem nebo obcí.
- (2) Vlajková výzdoba začíná zpravidla v 16 hodin dne předcházejícího a končí v 8 hodin dne následujícího po dni uvedeném v odstavci 1.
- (3) Při příležitostech uvedených v odstavci 1 lze namísto státní vlajky použít její napodobeninu s odlišným vzájemným poměrem šířky a délky.
- (4) Na budovách, v nichž sídlí oprávněné osoby uvedené v § 2 písm. a) až o), může být státní vlajka vyvěšena trvale.
- (5) Státní vlajku mohou vyvěšovat vedoucí diplomatických misí a konzulárních úřadů České republiky na služebních dopravních prostředcích, a to při slavnostních příležitostech a pokud je to v zemi jejich působení obvyklé.
- (6) Ostatní fyzické a právnické osoby a organizační složky státu mohou užít státní vlajku vhodným a důstojným způsobem kdykoliv.

§ 8

Vyvěšují-li se se státní vlajkou současně státní vlajky jiných států, umístí se státní vlajka vždy na nejčestnější místo; to je z čelního pohledu na objekt

- a) vlevo při vyvěšení 2 státních vlajek
- b) uprostřed při vyvěšení lichého počtu státních vlajek, nebo
- c) v prostřední dvojici vlevo při vyvěšení sudého počtu státních vlajek. Zákon číslo 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu:

§ 33

Volební místnost

Na objektu, ve kterém se nachází volební místnost, se vyvěsí státní vlajka České republiky a vlajka Evropské unie a ve volební místnosti se umístí velký státní znak.

Evropská hymna

Historie evropské hymny

V roce 1972 přijala Rada Evropy za svou hymnu závěrečnou větu *Deváté symfonie (chorální) d moll, op. 125* Ludvíka Van Beethovena z roku 1823, ve které skladatel zhudebnil Schillerovu báseň *Ódu na radost* (An die Freude). Dirigent Herbert Von Karajan byl požádán, aby zkomponoval tři aranžmá *Ódy* – pro piano, pro dechové nástroje a pro symfonický orchestr. Karajanem upravenou skladbu přijali v roce 1985 hlavy států a předsedové vlád zemí EU za oficiální hymnu Unie.

Geniálně jednoduchá Beethovenova melodie (v ústředním motivu v řadě padesáti šesti not jsou pouze tři, které nejdou za sebou) souzní s Schillerovou idealistickou vizí o sbratření všeho lidstva. Skladba nemá nahrazovat národní hymny jednotlivých členských států a proto je hrána beze slov – univerzálním jazykem hudby oslavuje hodnoty, které mohou sdílet všichni Evropané bez rozdílu, ideály svobody, míru a solidarity.

Není to poprvé, co byla Beethovenova hudba použita jako strážkyně evropských hodnot. Za druhé světové války zahajovala BBC své vysílání do nacisty okupované Evropy úvodními takty Beethovenovy páté symfonie. O několik desetiletí později se pak jiná Beethovenova skladba stala hymnou poválečné Evropy svobodomilovných a rovnoprávných národů, jak o tom snil i sám skladatel. Beethoven však už *Ódu na radost* neslyšel. *Devátá* byla poprvé provedena ve Vídni 7. května 1824. Orchester sice řídil Beethoven osobně, ale bylo to již v době, kdy byl skladatel postižen hluchotou. Skladatel ztratil nad orchestrem kontrolu a v zápalu dirigoval dál i poté, co už hudba skončila. Až jeden z hráčů otočil Beethovena tváří do hlediště, aby skladatel spatřil ovace publika.

"Přechod do finále se uskutečňuje přiřazením nesouvislého výčtu předcházejících námětů ke dvěma výbuchům slavné kakaфонie neboli 'hluku'. A to je zase přerušeno dunivou výzvou basového hlasu: 'O Freunde, nicht diese Töne!' (O přátelé, dost těchto zvuků!) Zakrátko ze sekce dechů vtrhne nový motiv. Opakuje se v triumfální tónině D dur, hrané trubkami, jako nejjednodušší a přece nejmocnější ze všech symfonických melodií. V řadě padesáti šest not jsou pouze tři, které nejdou za sebou. Je to nápěv, nesoucí v sobě Beethovenovu úpravu Schillerovy strofy: Oslavná složitost, jež následuje, vtahuje interprety i posluchače do vzdálených říší úsilí a představitosti. Rozšířený orchestr doplňuje velký sbor a čtyři sólisté. Kvartet zpívá námět ve dvou variacích. Tenor pěje 'Šťasten, šťasten jako slunce kráčející éterem' až k motivu vojenského pochodu s tureckými bubny. Orchestrální mezihra dvou fug směřuje k hromovému sboru 'Miliony v náruč jednu!' Sólisté rozprávějí se sborem nad úvodními Schillerovými řádky, než další fuga přinutí soprány držet hořejší a dvanáct nekonečných taktů. Během kody sólisté přecházejí do jakéhosi druhu 'všeobecného víření', oddílu s barevným vícehlasem, a závěrečného úprku do zkrácené verse hlavního tématu. Na konci jsou slova 'Dcero Elysiina, radosti, ó radosti, Bůh sestoupil' opakována maesto před konečným, rozhodným poklesem z A do D." (G. Grove, Beethoven and His Nine Symphonies, Londýn 1989; podle Normana Daviese, Evropa Dějiny jednoho kontinentu).

Evropská hymna na stránkách Evropské komise

Na stránkách Evropské komise si můžete poslechnout Evropskou hymnu v provedení Dechového orchestru mládeže Evropské unie (the European Union Youth Wind Orchestra) pod vedením André Reichlinga. Nahrávka byla pořízena v roce 1994 v lisabonském Teatro da Trindade. Autorem hudebního aranžmá je Herbert von Karajan. Evropská komise děkuje všem, kdo se zasloužili o pořízení této nahrávky. Veškerá práva výrobce a vlastníka reprodukováného díla vyhrazena.

Text Ódy na radost

Friedrich Schiller

An die Freude

(verše zhudebněné Beethovenem)

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himlische, dein Heiligtum!
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng geteilt;
Alle Menschen werden Brüder,
Wo dein sanfter Flügel weilt.
Wem der grosse Wurf gelungen,
Eines Freundes Freund zu sein,
Wer ein holdes Weib errungen,
Mische seinen Jubel ein!
Ja, wer auch nur eine Seele
Sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle
Weinend sich aus diesem Bund.
Freude trinken alle Wesen
An den Brüsten der Natur;
Alle Guten, alle Bösen
Folgen ihrer Rosenspur.
Küsse gab sie uns und Reben,
Einen Freund, geprüft im Tod;
Wollust ward dem Wurm gegeben,
Und der Cherub steht vor Gott!
Froh, wie seine Sonnen Fliegen
Durch des Himmels prächt'gen Plan,
Laufet, Brüder, eure Bahn,
Freudig, wie ein Held zum Siegen.
Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuss der ganzen Welt!
Brüder! Über'm Sternenzelt
Muss ein lieber Vater wohnen.
Ihr stürzt nieder, Millionen?
Ahnest du den Schöpfer, Welt?
Such' ihn über'm Sternenzelt!
über Sternen muss er wohnen.

Óda na radost

(překlad Pavel Eisner)

Radosti, ty jiskro boží,
dcero, již nám ráj dal sám!
Srdce vzňaté žářem touží,
nebeská, v tvůj krásy chrám.
Kouzlo tvoje opět víže,
co kdy čas tak dělil rád,
zástup lidstva sbratřen blíže
cítí van tvých křídel vát.
Komu štěstí v žití přálo,
v příteli svůj štít že máš,
komu v nadnou ženu dalo,
mísit pojd' se v jásot náš!
Sám byť jenom jednu duši
svoji na tom světě zval!
V díle tom kdo nezdar tuší,
od nás ber se s pláčem dál!
Radost každá bytost sáti,
přírodo, chce z nader tvých;
zlý a dobrý chce se bráti
v jejích stopách růžových.
Révy žár nám, pocel smavý,
na smrt věrný přítel dán;
vášně plam dán červu žhavý,
světlý cherub dlí, kde Pán.
Dál, jak jeho sluncí roje
nebes modrou nádherou,
spějte, bratři, drahou svou
směle, jak by rek šel v boje.
V náruč spējte, miliony!
Zlíbat svět kéž dáno nám!
Bratři! Hvězd kde žárný stan,
dobrý Otec zří z mlh clony.
Dlíte v prachu, miliony?
V bázni tvůrce tuší svět?
Pátrej, hvězd kde bezpočet!
V záři ční tam božské trůny.

Návrh latinského textu hymny EU

Tento text hymny EU je soukromá iniciativa rakouského profesora Petera Rolanda z Europa Academy ve Vídni. 2. 2. 2004 představil předsedovi EK návrh textu hymny EU v latině.

Hymnus Latinus Unionis Europaeae

Est Europa nunc unita

et unita maneat;

una in diversitate

pacem mundi augeat.

Semper regant in Europa

fides et iustitia

et libertas populorum

in maiore patria.

Cives, floreat Europa,

opus magnum vocat vos.

Stellae signa sunt in caelo

aureae, quae iungant nos

Evropská měna

Euro (EUR nebo E)

je společná měna Evropské unie, která je postupně zaváděná členskými zeměmi Unie. Euromince i eurobankovky byly do oběhu uvolněny 1. ledna 2002. Do současné doby euro zavedlo 16 členských států EU: Belgie, Finsko, Francie, Irsko, Itálie, Kypr, Lucembursko, Malta, Německo, Nizozemsko, Portugalsko, Rakousko, Řecko, Slovensko, Slovinsko a Španělsko. Euro dále užívají čtyři evropské mikrostáty, které mají měnovou unii s členskými státy EU (Andorra, Monako, San Marino a Vatikán), a také Černá Hora a bývalá srbská provincie Kosovo.

Euromince

Euromince mají 8 nominálních hodnot: 1 eurocent, 2 eurocenty, 5 eurocentů, 10 eurocentů, 20 eurocentů, 50 eurocentů, 1 euro a 2 eura.

Rub 1, 2 a 5 centů zobrazuje část zemského glóbu, na které se nachází evropský kontinent. Mince hodnoty 10, 20 a 50 centů, 1 a 2 eura zobrazují samotnou Evropu. Na všech mincích je rovněž vyobrazeno 12 unijních hvězd.

Zatímco rub mincí je jednotný pro všechny země používající *euro*, druhá strana mincí je „národní“ – každý stát vydává euromince s vlastní lícovou stranou, která je buď na všech mincích stejná (např. Belgie), nebo má každá hodnota svůj vlastní motiv (Itálie). Monarchie mají zpravidla na lící straně portrét panovníka, republiky na euromincích užívají různé národní, kulturní či přírodní motivy nebo památky.

Na některých mincích může být uvedeno starší datum vydání než je rok 1999, kdy bylo *euro* zavedeno. Jedná se o francouzské, španělské, belgické, finské a nizozemské mince. Na místo roku, kdy byly mince uvolněny do oběhu, používají tyto země tradičně rok vyražení mincí.

Členské státy mohou také vydávat omezený počet pamětních mincí v hodnotě 2 eura.

Doporučení ohledně vzhledu národních stran mincí

3. června 2005 vydala Evropská komise doporučení ohledně vzhledu národních stran oběžných mincí. Text tohoto dokumentu říká:

- ♠ Národní strany všech nominálních hodnot euromincí určených k oběhu by měly obsahovat označení vydávajícího členského státu ve formě názvu členského státu nebo jeho zkratky.
- ♠ Na národní straně by neměla být znovu uvedena nominální hodnota, ani jakákoli její část, mince, ani název jednotné měny nebo její podjednotky, pokud takové označení nevychází z rozdílné abecedy.
- ♠ Vlys hrany mince v hodnotě dvou eur může nést označení nominální hodnoty za předpokladu, že je použita pouze číslice „2“ a /nebo údaj „euro“.

Výše uvedené nesplňovaly belgické, finské, německé, rakouské a řecké mince. Tyto státy musí proto vzhled svých mincí upravit tak, aby splňovaly určené požadavky. Finsko (od 2007) a Belgie (od 2008) už vzhled mincí podle směrnic upravil. Staré mince přitom zůstávají v platnosti.

Mikrostáty

Přestože nejsou členy Evropské unie, používají Monako, San Marino a Vatikán (na rozdíl od Andorrry) euromince s vlastní lícovou stranou, které ale běžně nekončí v oběhu a jsou velkým lákadlem pro sběratele.

Andorra si zabezpečila právo razit mince se svou vlastní národní stranou před tím, než v roce 2005 vyjádřila souhlas s předpisy, které omezily její postavení daňového ráje. Úřad pro ražení mincí z urgellského biskupa ovšem přešel na andorrskou vládu.

Jedno a dvoucenty

V roce 2004 začali maloobchodníci z celého Nizozemska poukazovat na to, že manipulace s jedno a dvoucenty je pro ně příliš finančně náročná a žádali, aby byly používány pouze mince s nominální hodnotou od 5 centů výše. I když jsou nyní v Nizozemsku mince nejnižší nominální hodnoty velmi málo používané, nadále zůstávají oficiálním platidlem.

Také Finsko nepoužívá 1 a 2 centy, i když je stále razí a sběratelé jsou tyto drobné mince ceněny – v dobrém stavu mohou mít pro sběratele cenu i tisíckrát větší, než je jejich nominální hodnota.

Eurobankovky

Eurobankovky mají sedm nominálních hodnot – 5, 10, 20, 50, 100, 200 a 500 E, které se odlišují velikostí a barvou.

Podoba eurobankovek vzešla z celoevropské soutěže, která byla vyhlášena při zasedání Evropského měnového institutu v únoru 1996. Za vítězný byl vybrán návrh Roberta Kaliny z Österreichische Nationalbank.

Za ústřední téma jednotlivých bankovek autor zvolil architektonické slohy, které utvářely a utvářejí ráz evropského kontinentu od antiky do současné doby. Z důvodů

neustrannosti a nemožnosti uvést příklady architektury ze všech členských států Unie dbal autor na to, aby jednotlivé ukázky architektury nepředstavovaly žádnou konkrétní památku. Na přední straně jsou zobrazeny okenní kružby a portály, které symbolizují evropského ducha otevřenosti. Mosty na rubové straně mají představovat spojení mezi evropskými národy a mezi Evropou a zbytkem světa.

Vedle motivu evropské vlajky na jsou bankovkách rovněž uvedeny iniciály Evropské centrální banky v pěti jazykových verzích (BCE, ECB, EZB, EKT, EKP), název „EURO“ v abecedách používaných v EU (latinské a řecké), mapa Evropy na zadní straně, podpis prezidenta ECB a značka © označující ochranu autorských práv.

Heslo Evropské unie

United in diversity – Jednotná v rozmanitosti

Heslo Evropské unie se začalo používat s počátkem nového tisíciletí.

"Jisti si tím, že Evropa, »Jednotná v rozmanitosti«, jim (evropským národům) poskytuje nejlepší možnosti k tomu, aby při zachování práv každého jedince a s vědomím své odpovědnosti vůči budoucím generacím a této planetě mohly pokračovat ve velkém dobrodružství, které z ní činí mimořádný prostor pro naději lidstva..."

stojí v preambuli Smlouvy o Ústavě pro Evropu. Článek I-8 Smlouvy pak toto heslo zmiňuje mezi symboly EU. I když Smlouva nebyla nakonec v této podobě ratifikována, heslo se vžilo jako motto Evropské unie.

Den Evropy

9. květen

Za Den Evropy je považován 9. květen 1950, kdy tehdejší francouzský ministr zahraničí Robert Schuman navrhl vytvoření organizace, jež by dohlížela na uhlí a ocelářský průmysl evropských zemí a koordinovala jejich aktivity. Právě Schumanova deklarace se stala impulsem k poválečné spolupráci evropských vlád a základním stavebním kamenem pro pozdější vznik Evropské unie.

Evropští představitelé rozhodli o zavedení svátku Dne Evropy na Milánském summitu v roce 1985. Svátek má mimo jiné podtrhnout skutečnost, že každá země, která se dobrovolně rozhodla vstoupit do Evropské unie, se zároveň zavázala ctít a prosazovat základní hodnoty společenství.

I když 9. květen je veřejně známý jako Den Evropy, často se také označuje jako Schumanův den na počest tohoto velkého Evropana. Oslavy Dne Evropy se konají na veřejných prostranstvích evropských měst každý rok. V tento den by si měli obyvatelé jednotlivých členských zemí připomínat své evropské občanství a ideje, které jsou s tím spojeny.

Základní data k evropské integraci

1950	zveřejněna Schumanova deklarace
1951	podepsána Pařížská smlouva o založení Evropského sdružení uhlí a oceli. Signatáři byli Belgie, Francie, Itálie, Lucembursko, Nizozemsko a Spolková republika Německo. Smlouva začala platit od 27. července 1952
1957	podpisem Římských smluv vyniklo Evropské hospodářské společenství (EHS) a Evropské společenství atomové energie (EURATOM)
1965	dohoda o sloučení institucí všech tří existujících společenství (začala platit 1. července 1967)
1968	dokončení vzniku celní unie
1973	ES se poprvé rozšířila o nové členy (Velká Británie, Dánsko a Irsko)
1979	první přímé volby do Evropského parlamentu
1981	rozšíření ES o Řecko
1985	podpis Schengenské dohody
1986	rozšíření ES o Španělsko a Portugalsko
1986	Jednotný evropský akt
1992	podpis Maastrichtské smlouvy (začala platit od 1.11. 1993)
1993	vzniká Jednotný vnitřní trh
1993	definování Kodaňských kritérií
1995	rozšíření EU o Rakousko, Švédsko a Finsko
1997	podepsána Amsterodamská smlouva (začala platit 1. května 1999)
2001	podepsána Nicejská smlouva (začala platit 1. února 2003)

2002	zavedení eura ve 12 členských státech. Počet zemí platících eurem se od té doby zvýšil na sedmnáct. Naposledy přistoupilo Estonsko
2004	rozšíření Evropské unie o 10 nových členských států, včetně České republiky. Kromě Malty a Kypru šlo o postkomunistické země. Faktické ukončení rozdělení Evropy na východní a západní.
2007	rozšíření EU o Rumunsko a Bulharsko
2009	začala platit Lisabonská smlouva (podepsaná 13. prosince 2007)
2013	rozšíření EU o Chorvatsko

Členské státy v číslech

Název	Rozloha (km ²)	Obyvatelé (mil.)	Počet poslanců v Evropském parlamentu	Počet hlasů v Radě EU
Belgie	30 528	11.26	21	12
Bulharsko	110 370	7.20	17	10
Česká republika	78 868	10.54	21	12
Dánsko	42 924	85.66	13	7
Estonsko	45 227	1.31	6	4
Finsko	338 440	5.47	13	7
Francie	633 187	66.42	74	29
Chorvatsko	56 594	4.23	11	7
Irsko	69 797	4.63	74	29
Irsko	69 797	4.63	11	7
Itálie	302 073	60.80	73	29
Kypr	9 251	0.85	6	4
Litva	65 286	2.92	11	7
Lotyšsko	64 573	1.99	8	4
Lucembursko	2 586	0.56	6	4
Maďarsko	93 011	9.86	21	12
Malta	315	0.43	6	3
Německo	357 376	81.20	96	29
Nizozemsko	41 542	16.90	26	13
Polsko	312 679	38.01	51	27
Portugalsko	92 226	10.37	22	12
Rakousko	83 879	8.58	18	10
Rumunsko	238 391	19.87	32	14
Řecko	131 957	10.86	22	12
Slovensko	49 035	5.42	13	7
Slovinsko	20 273	2.06	8	4
Španělsko	505 944	46.45	54	27
Švédsko	438 574	9.75	20	10
Velká Británie	248 528	64.88	73	31

Obsah

Evropská vlajka	1
Historie vlajky	1
Vyvěšování vlajky	1
Využívání vlajky.....	1
Evropská vlajka a legislativa ČR	2
Evropská hymna	3
Historie evropské hymny	3
Evropská hymna na stránkách Evropské komise	3
Text Ódy na radost	4
Návrh latinského textu hymny EU	5
Evropská měna.....	6
Euro (EUR nebo E)	6
Euromince	6
Doporučení ohledně vzhledu národních stran mincí	7
Mikrostáty	7
Jedno a dvoucenty.....	7
Eurobankovky	7
Heslo Evropské unie	10
Den Evropy.....	11
Základní data k evropské integraci	11
Členské státy v číslech.....	13